

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 686/2025
17.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Весне Субић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Ковачевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – МУП, Дирекција полиције, Полицијска управа Чачак, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 793/24 од 16.09.2024. године, у седници одржаној 17.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 793/24 од 16.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 793/24 од 16.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 309/23 од 03.04.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете на возилу исплати 326.157,00 динара и то на име штете због пада вредности возила од 01.02.2017. године до 12.01.2023. године 130.731,00 динара и на име штете на возилу због дуготрајног задржавања 195.426,00 динара са законском затезном каматом од 21.02.2023. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавеже тужена да тужиоцу на досуђени износ из става један изреке досуди законску камату од 12.01.2023. до 20.02.2023. године, као неоснова. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име шлепања возила исплати 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.02.2023. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавеже тужена да тужиоцу на досуђени износ из става трећег изреке пресуде досуди законску затезну камату од 12.01.2023. године до 20.02.2023. године. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног

поступка исплати 288.386,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 793/24 од 16.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде и списи предмета у овом делу враћени првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је захтев тужиоца за накнаду стварне штете проузроковане неправилним радом тужене због пада вредности возила услед неадекватног држања у периоду у ком је привремено одузето у предистражном поступку, дуготрајног задржавања и шлепања возила. По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији применом члана 404. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу размотрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе нити новог тумачења права. Образложење побијане одлуке о усвајању тужбеног захтева, не одступа од постојеће судског праксе и владајућих правних схватања у тумачењу и примени материјалног права - Закона о облигационим односима, као релевантног за пресуђење ове правне ствари. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, јер се указивањем у ревизији на питање постојања одговорности тужене, заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Из наведених разлога, применом чланова 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба ради накнаде штете поднета је 21.02.2023. године. Вредност предмета спора је 332.157,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**